

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Base NV, Euphony Benelux NV, Mobistar SA, Uninet International NV, T2 Belgium NV og KPN Belgium NV

Sagsøgt: Ministerraad

Procesdeltager: Belgacom NV

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Grondwettelijk Hof (Belgien) — fortolkning af artikel 12, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»forsyningspligtdirektivet«) (EFT L 108, s. 51) — beregning af forsyningspligtens omkostninger — ingen evaluering i hvert tilfælde

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) er i princippet ikke i sig selv til hinder for, at den nationale lovgiver intervenserer som national tilsynsmyndighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet), for så vidt som den ved udøvelsen af denne funktion opfylder de betingelser vedrørende kompetence, uafhængighed, upartiskhed og gennemsigtighed, som følger af de pågældende direktiver, og for så vidt som de afgørelser, den træffer inden for rammerne af denne funktion, effektivt kan påklages til en klageinstans, som er uafhængig af de involverede parter, hvilket det tilkommer Grondwettelijk Hof at kontrollere.
- 2) Artikel 12 i direktiv 2002/22 er ikke til hinder for, at den nationale tilsynsmyndighed fastslår, generelt og på grundlag af beregningen af nettoomkostningerne for udbyderen af den af forsyningspligten omfattede tjenesteydelse, der tidligere var eneste udbyder af denne tjenesteydelse, at udbud af nævnte tjenesteydelse kan udgøre en urimelig byrde for de virksomheder, der er blevet udpeget som forsyningspligtige virksomheder.
- 3) Artikel 13 i direktiv 2002/22 er til hinder for, at den pågældende myndighed på samme måde og på grundlag af samme beregning fastslår, at disse virksomheder faktisk er pålagt en urimelig byrde på grund af forsyningspligten, uden at have foretaget en særlig undersøgelse af hver af disse virksomheders situation.

(¹) EUT C 285 af 8.11.2008.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. oktober 2010 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-512/08) (¹)

(Traktatbrud — artikel 49 EF — social sikring — påtænkt medicinsk behandling i en anden medlemsstat, hvortil kræves anvendelse af tungt udstyr — krav om forhåndstilladelse — planlagt behandling i en anden medlemsstat — forskel på de gældende dækningsniveauer i henholdsvis forsikringsmedlemsstaten og opholdsmedlemsstaten — en socialt forsikret persons ret til supplerende godtgørelse fra den kompetente institution ud over det, der er dækket af opholdsmedlemsstatens institution)

(2010/C 328/04)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved N. Yerrell, G. Rozet og E. Traversa, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik (ved A. Czubinski og G. de Bergues, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved J.M. Rodríguez Cárcamo, som befuldmægtiget), Republikken Finland (ved A. Guimaraes-Purokoski, som befuldmægtiget) og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved I. Rao og S. Ossowski, som befuldmægtigede, og barrister M.-E. Demetriou)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 49 EF — krav om en forhåndstilladelse fra myndighederne i forsikringsmedlemsstaten for at kunne få godtgørelse for visse former for anden behandling end hospitalsbehandling, som er modtaget i en anden medlemsstat — manglende godtgørelse af differencen mellem det beløb, den forsikrede har modtaget efter at have fået hospitalsbehandling i en anden medlemsstat end forsikringsmedlemsstaten, og det beløb, den forsikrede ville have haft ret til, hvis han havde fået den samme hospitalsbehandling i forsikringsmedlemsstaten — ubegrundede hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser

Konklusion

- 1) Den Franske Republik frifindes.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien, Republikken Finland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 44 af 21.2.2009.